„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

„Minneapolis Tidende", det ene af de to norske Dagblade i Amerika, der grundlagdes i 1887, har til fornylig lejet Lokale, men nu har den erhvervet sig eget Hjem, 307—309 Sixth Street S., Minneapolis, og Bladet skal nu repræsentere en Værdi af $150,000.

Fru Gydesen død. Past. C. J. Skovgaard skriver om den afdøde i „Dannev." af sidstellige bl.a.: „Vort Samfund havde en trofast Veninde i denne Præstefrue. . . For vort kirkelige Arbejde i de Egne af Californien (Salinas) har Fru Gydesen været en af de bærende. Og vi skylder hende Tak og kærlig Ihukommelse. Hun var en af de Kvinder, som Gud havde givet den Opgave at leve stærkt med udadtil og dog bevare et gudhengivent Hjerte."

Nøjagtighed. En Redaktør af et Dagblad havde tryft og ophængt i Reporternes Værelse: „Nøjagtighed, Nøjagtighed, Nøjagtighed!" Hans Hensigt dermed var med Eftertryk at indprænte sin Stab, at han ansaa Sandfærdighed for at være af største Betydning. En Dag, da en ung Reporter indleverede sin Beretning om et Møde, hvori han skrev: „Tre Tusinde, ni Hundrede og ni og halvfemsindstyve Øjne var rettede paa Taleren", forlangte Redaktøren en Forklaring. „Een af Tilhørerne var blind paa det ene Øje!" sagde Reporteren.

„Helt nylig", saaledes beretter en evangelisk Præst i Mexico, „landede en Flok katolske Missionærer i Staten Oxaca, Sydamerika. De slog sig ned i nogle af de Stæder, hvor vi havde et ordnet Arbejde i Gang. De forkyndte overalt, hvor de kom, at Protestantismen er en Djævlelære og en Sekt, som er baade upatriotisk og fuld af Usædelighed. Nogle af de mere fanatiske Familier tog deres Børn ud af vore Skoler, idet de forklarede, at de hellere vilde se dem vokse op uden Undervisning end uden Guds Velsignelse. Deres Børn skulde ikke gaa i de protestantiske Skoler, „hvor deres uskyldige Sjæle skulde komme under Fordømmelsen". Der behøves mere Lys.

Hvad bliver der af vore lutherske unge Mænd? Saaledes spørger „The Lutheran" og oplyser saa angaaende det religiøse Forhold ved Minnesota Universitet, at af 3942 Studenter tilhører 2801 alle reformerte Samfund tilsammen, 525 den lutherske Kirke, 468 den katolske. Ved Siden deraf oplyses, at ifølge den føderale religiøse Folketælling i Minnesota af 1906 var Forholdet som følger: Reformerte tilsammen 183,112, Lutheranere 267,322, Katolikker 378,288. Hertil føjer Bladet saa: Dersom disse Tal lærer nogen Ting, saa er det for det første, at mange unge Mennesker, som bryder sig saare lidt om Religion, søger en højere Dannelse (Forholdstallet mellem saadanne og de kirkesøgende er dog ikke meddelt), for det andet, at den lutherske Kirke taber Tusinder af sine bedste unge Mænd til andre Kirkesamfund eller til ingen Kirke. Fuldt ud Halvdelen af Studenterne ved Minnesota Universitet er af lutherske Forældre, og kun en Syvendedel af Studenterne er Lutheranere. Disse Tal taler — den lutherske Kirke er fuldt ud et halvt Aarhundrede bagefter i sit engelske Hjemme-Missions Arbejde.

I Korea er der nu ifig. „Aug." 500 Missionærer og 1000 koreanske Pastorer foruden talrige indfødte Missionsarbejdere. Den hellige Skrift er Genstand for en uhørt Efterspørgsel. I Maj 1908 solgte hver Kolportør i Gennemsnit 70 Ekspl., men i samme Maaned 1913 var Antallet steget til 297. De protestantiske Kristne i Korea tæller nu op imod 400,000. Der findes 5 Studenterforeninger med 587 Medlemmer. I 6 større Stæder er der oprettet japansk Kristelig Forening for unge Mænd med 700 Medlemmer.

Dr. John R. Mott besøgte for nogle Maaneder siden en Højskole paa Ceylon, hvor han fandt en Gruppe af 16 Elever, der var saa fattige, at de boede sammen paa et Værelse. I umiddelbar Nærhed af Huset, hvor de boede, er en Banana-Plantage. Til at dyrke denne benyttede disse 16 Studenter hele deres Fritid. „Hvad gør De med de Penge, De tjener paa denne Frugtavl?" spurgte Dr. Mott. Som Svar førte de ham til Stranden, pegte paa en Ø langt ude og sagde: „For to Aar siden sendte vi en af vore udeksaminerede Kammerater derud, og han begyndte en Skole, som nu har udviklet sig til en Menighed. I Aar vil vi sende ham til en anden Ø." De fortalte ogsaa, at de havde paalagt deres Kok at lægge hver tiende Haandfuld Ris til Side, som de saa senere solgte for at faa Kristus prædiket i lidt videre Kredse. K. P. K. i Luth.

Boganmeldelse.

Den norsk lutherske Kirkes Historie i Amerika.

Denne Bog paa 528 Sider er nylig udkommen paa Augsburg Publishing House's Forlag og koster indbunden i Shirting Bind, $2.00. — Dens Forfatter er Past. Johan A. Bergh, i mange Aar Præst paa Rock Prairie, Wis., nu Præst i Elliott, Illinois.

Forfatteren siger i sit Forord bl. a.: „Den norsk lutherske Kirkes Historie i Amerika" er Frugten af en længere Tids Fristundearbejde, et Arbejde, som er baaret dels af historisk Interesse og dels af Ønsket om at kunne give vort Folk en længere og saa vidt mulig ukoloreret Fremstilling af vor Kirkes Grundlæggelse og videre Udvikling, saaledes som den har udfoldet sig for en interesseret Jagttagers Blik."

Efter et Gennemsyn af Bogens 70 Kapitler tilstemmer vi følgende Udtalelse af Lutheranen":

„Bogens største Værd efter vor Mening er det, at den er et Skatkammer, hvor alle Dokumenter af historisk Betydning er samlet. Den er et Kildeskrift. Man kan maaske fristes til at kritisere Forfatteren, fordi han fra Kirkeblade og andre Kilder har kopieret lange Referater fra Konferencer og andre kirkelige Møder — noget, der bidrager til at gøre Bogen mere voluminøs end ellers vilde være Tilfælde. Men ogsaa dette har sin Betydning, fordi det giver Indblik i, hvorledes Kirkens Mænd paa de forskellige Udviklingsstadier har forsøgt at løse deres Opgave."

Efter vort Skøn vejer det mest at lade Forfatteren selv tale for Bogen og dernæst en Repræsentant for den Kirke og det Folk, til hvilke Bogen først og fremmest henvender sig.

Vi vil kun tilføje, at Bogen er et dygtigt Værk og repræsenterer et stort og i høj Grad ihærdigt Arbejde. Og netop fordi Forfatteren ikke blot fortæller, men lader vedkommende Mænd og Dokumenter selv fortælle, er hans Fremstilling saa meget mere interessant. Den vil kunne læses med levende Interesse ikke alene af Nordmænd, men ogsaa af Danske. Rigtignok finder vi ikke danske Forhold omtalt ud over, hvad der er fortalt om Pastor C. L. Clausen, der blev Grundlæggeren af den norske Kirke i Amerika i 1843, og saa i Navnet „Den norsk-danske Konference". Men det er jo ogsaa „Den norske Kirkes Historie i Amerika", Forfatteren skriver, og set under ét er Bogen et stort Kapitel angaaende vor lutherske Kirkes Grundlæggelse i Amerika, og derfor kan og bør den læses med Interesse af enhver Lutheraner, der forstaar Sproget, den er affattet i. Og dette er ikke rav-norsk, men ganske nær dansk.

Taksigelse.

Fra Pastor J. Chr. Petersen, Dannebrog, Nebr., har jeg modtaget et Brev med en Postanvisning paa $46.00 og følgende skønne Hilsen: „Jeg sender dig herved en lille Vennegave fra Kvindeforeningen og Menigheden her, for at vise dig, at vi endnu tænker paa dig hernede og mindes dit Arbejde i Menigheden med Tak. Modtag denne lille Gave som et Bevis paa vor Taknemmelighed og kærlige Ihukommelse af din Tjeneste i Herrens Vingaard, i Dannebrog. Hilsen til dig og dine fra Vennerne og især fra min Hustru og din hengivne J. Chr. Petersen."

Dannebrog var mit første Kald. Jeg holdt Aftensprædiken Palmesøndag 1891 over Evangeliet om Jesu Indtog. Hovedtanken i Prædikenen var: „Jeg gaar, men Jesus bliver ved at komme — Tag imod ham." At Herren har fortsat sit Komme til Menigheden viser blandt andet denne skønne kristelige Maade for den efter disse mange Aar at mindes sin gamle Præstefamilie med saa stor en Gave og hjertelige paaskønnende Hilsen. Dette har givet ikke alene min Hustru og mig men hele Familien en saa dyb og hjertelig Glæde, at vi ikke forstaar at udtale den, men vi ønsker paa denne Maade at tilkendegive vor Taknemmelighed og Paaskønnelse af Menighedens, Vennernes, Pastor Petersens og Hustrus Kærlighed.

Paa Familien og egne Vegne,
Eders i Kristo forb.
L. Johnson.

Los Angeles, Calif. 10. Nov. 1914.

Brev fra Kurume.

Turister skriver saa meget om Japan, baade løst og fast; men de ser sjældent bag Kulisserne, og i de mange Tilfælde er deres Bestrivelse mildest talt ensidige. Saaledes har der været fortalt om Japan som Børnenes Paradis, og Børnene selv som Englene i samme Paradis. Børn af ordentlige Forældre har det vel saa godt her som noget Steds, er lige saa gode og lige saa flemme som andre Landes Børn; men der er en Klasse af Børn, for hvilken Japan ikke er noget Paradis, snarere det modsatte, og det er de forældreløse og saadanne, som fælges af Forældrene til et Liv i Utugt.

Forleden paa vor Vej fra Søndagsskolen mødte vi to lasede Smaapiger, saa snavsede, at de lignede Affald, hver med en Trækasse i en Rem over Skulderen.

„Er de Tiggere," spurgte jeg.

„Nej, det er Børn fra et Buddhistbørnehjem; de er ude at fælge Varer til Fordel for Hjemmet: disse to Børn er fra —, der er flere af dem i Kurume, nu for Tiden. De har været hos mig at fælge.

„Sender de virkelig saa smaa Børn (de saa ud til at være omkring 8 a 9 Aar) saa langt bort fra Hjemmet for at fælge Ting?"

„Jo mindre Børnene er, jo mere ynkes Folk," forklarede han.

„Er det ogsaa for at vække Ynk, at de klæder dem saa usselt?"

Maaske, det ved jeg ikke, men disse Buddhist-Børnehjem er bare til for Ejernes Fordel; de tigger gennem Børnene og beholder saa meget som muligt selv."

Jeg har aldrig været inde i et Buddhistbørnehjem og ved kun, hvad hun fortalte mig, men disse to Smaapiger i deres Snavs og Laser mange Mil borte fra Hjemmet talte et stærkt Sprog. Buddhisternes saakaldte Børnehjem er en Efterligning af de Kristnes, de har andre laante Fjer som for Eks Søndagsskolen.

* * *

For nogen Tid siden begyndte vi en fjerde Søndagsskole i en Landsby, Miimachi, ca. 4 Mil fra Kurume, hvor de unge Mænd nu og da har holdt Møder. Der kommer en Mængde Børn, alt for mange i Virkeligheden for kun to Lærerinder. Jeg har en Klasse paa mellem 20 og 30 Piger og Drenge fra 11 til 14 Aars Alderen. De havde saa hørt om Verdens Skabelse af den eneste sande Gud, om Syndefaldet, og næste Gang var det Historien om Kain og Abel. De fulgte Historien med stor Opmærksomhed, skønt mit japanske er saa som saa, og vi skulde saa tale om Historien og hvad den lærte. Jeg begyndte:

„Er de Guder, I ser saa mange Steder, af Træ eller Sten rigtige Guder?"

„Nej, de duer ingenting til," sagde en Dreng aabenhjertigt.

„Hvor mange rigtige Guder er der da?"

Svarene kom hulter til pulter. Mange, en, to o. s. v. Jeg rystede paa Hovedet, og der opstod en Diskussion.

„Der er kun een rigtig Gud, det er Ama Terasu O Mi Kami." „Nej, det var bare i gamle Dage, nu er det Kejseren." „Nej, det er Inari San (Ræven) det er Inari San."

„Nej, ingen af dem er nogen rigtig Gud," paastod jeg. De grundede igen, og pludselig fik en af dem en lys Ide, han rakte Haanden op, nu vidste han endelig, hvem jeg mente. „Hvor mange Guder er der saa?" spurgte jeg.

„To, Adam og Eva," svarede han triumferende; han var endelig kommen i Tanker om, at jeg som en Segofin jo selvfølgelig havde mine egne udenlandske Guder.

De hørte saa igen Forklaringen om den ene Gud, der skabte Verden, og endnu skaber alle Ting, og om de to Veje — Guds Vej, der fører til Himlen, og Djævelens Vej, der fører til Helvede, hvor Djævelen regerer.

„Hvorfor slog Kain sin Broder ihjel?"

„Han var misundelig", „han var vred hver Dag", „han var vred, fordi Gud syntes bedre om Abel", kom de forskellige Svar. Jeg forsøgte at vise dem, at det var Synd at være vred, især at blive ved at være vred, og at vi næsten altid gik paa Djævelens Vej, naar vi var vrede.

„Adam og Eva var ulydige, de fyndede derved mod Gud og gik Djævelens Vej og blev jaget ud af den smukke Have. Kain var vred og misundelig; han slog sin Broder ihjel; han gik Djævelens Vej og kunde aldrig blive glad mere. „Hvad er saa Synd; hvem kan sige mig det?" spurgte jeg haabefuldt.

De saa paa hverandre, og ingen svarede.

„Forstaar I ikke endnu, hvad Synd er?"

„Synd?" sagde en af de fremtalende Drenge, „nej, det forstaar vi ikke, det er vist et engelsk Ord."

Jeg blev helt forbløffet, men forstod dog snart, at det kun var de bibelske Ord for Synd, de ikke forstod, selve Begrebet stod klart nok for dem. For selv disse Smaafolk der ikke har faaet nogen som helst Undervisning i Religion, er sig deres Samvittigheds Anklage eller Forsvar bevidst, og de synes at have en meget livlig Ide om Djævelen-Personlighed. De er ogsaa klar over deres egne Skrøbeligheder. Mrs. Iwana fortalte mig, da vi gik hjem, at hun havde spurgte sin Klasse, om de nogen Sinde havde været saa vrede, at de havde slaaet for Eks. deres mindre Søskende; jo, de havde alle været saa vrede saa nær som en lille Pige, hun mente aldrig at have været saa vred.

„Hun lyver, hun lyver!" raabte de andre i Kor, og den lille Farisæer bøjede Hovedet og blev blussende rød.

„Maatte kunde du ikke huske det," hjalp Lærerinden hende ud af Klemmen, „havde du maaske glemt det?"

„Ja", hvislede Synderinden, og de andre Børn var tilfredse med Forklaringen.

— — —

Ved denne Tid er vi allerede godt i Gang med vore Juleforberedelser. Julen er her som hjemme den store Begivenhed i Søndagsskolebørnenes Tilværelse, og paa ægte barnlig Vis begynder de at tælle Uger og Dage fra den Tid, Forberedelserne begynder, til selve Kurisumasu, som det engelske Ord lyder i deres Mund. Ved denne Tid har vi altid flest Børn i Søndagsskolen, og selv om de ikke drives af de ædleste Grunde, saa kommer de dog. Vi har endnu nok Penge tilovers fra i Fjor, takket være de gavmilde Givere, saa vi behøver ikke at bede om nogen.

Søndagsskolen er en billig Mission, og jeg er tryg paa, den er blandt de vigtigste; hvad Børnene Lærer, glemmer de aldrig, og Gud kan mage det saa, at den nedlagte Sæd faar Aanledning til at spire og vokse, selv om vi aldrig faar det at se. Det er sin egen Sag nu for Tiden at tale Fredsfyrstens Sag, da alle de kristne Lande saa godt som er indviklet i Krig; det er som kan Englesangen „Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed" ikke rigtig bane sig Vej, og som havde Fredsfyrsten endelig tabt Slaget, og Helvedes Porte vunden Overhaand. Men de, der er bleven som Børn i dette at tro saa lidt som selve Børnene, ræsonerer ikke over den Slags Ting. De tror, fordi de har fundet, at i Troen—hos Gud — er Hvile og Fred, lige meget hvad Verden foretager sig. Det er ogsaa muligt, at den nuværende Tid for Japan mere er Saatid end Høsttid, og hvor der er saaet i Troskab, kommer jo Høsten — engang.

Jeg havde Brev fra Mrs. Matsumoto i Hida i Dag, vil give lidt af det: „Jeg bragte nogle (Kager) til en Kone, der bor her i Nærheden, og vi fik en lang Samtale, saa du fer, dine Kager hjalp til at aabne en Dør for os. Konen er velhavende, men der er noget, som trykker hende, og hun ønsker at høre om Gud; det betroede hun mig i Dag, da jeg besøgte hende." — —

Sidste Uge gik Matsumoto ud og besøgte mange Landsbyer og spaserede 60 Mil, men han siger, at 1 Mil ad Bjergvejen er lig 3 Mil paa jævn Vej, og i Dag er han træt; han skal bort igen denne Uge for 2 a 3 Dage. Han fortalte mig, han gik og gik, men der var ingen Steder, han kunde tage ind, og han blev saa træt og sulten, at han ikke kunde gaa videre, saa der var ikke andet for end bede en Farmer om at give ham Nattely, og saa kan du tænke dig, det var netop Huset, han ledte om, hvor en af hans Spørgere boede. Det lysner over Arbejdet her."

Saa langt Mrs. Matsumoto. De har længe arbejdet i Trofasthed og Udholdenhed i denne By, tilsyneladende uden synderligt Resultat, og I derhjemme vil vist ogsaa være glade ved at det begynder at lysne der.

Med Ønsket om en glædelig Jul til alle baade kendte og ukendte Venner.

Anna Nielsen.

Til Børnehjems-sagens Venner
paa Vestkysten.

Et dansk luthersk Børnehjem paa Vestkysten er ingen ny Tanke. Pacific Kreds af Den forenede Kirke har drøftet denne Sag i de senere Aar, og Komiteer har været valgt ved vore Kredsmøder til at forberede Sagen baade i og udenfor vore Menigheder, og det har den forsøgt at gøre. Atter i Aar kom Sagen frem, og en Komite valgt. Fra to af vore Menigheder var der endog-saa Henstillinger til Kredsmødet i Portland, Oregon, om at realisere Tanken. Det vil vi ogsaa, kære Menighedsfolk og Landsmænd, ikke sandt? Vi kan ikke forsvare at lade Sagen ligge længere; men vi maa stride til Handling, da der er Trang til et saadant Hjem hernede. Endvidere har vi ogsaa Tro og Tillid til vort Folks Offervillighed til denne Sag. Ved Kredsmødet i Easton 1913 oplyste den daværende Komites Formand, at der var ganske mange danske Børn paa de forskellige engelske Børnehjem herude, og det kan vi ikke forsvare; thi derved gaar de tabt for vor dyrebare lutherske Kirke. Og vi tror ogsaa, vi kan bedst bygge Hjem for vore egne forældreløse Børn. Der findes Mænd og Kvinder herude med Hjertelag for denne Sag, og Komiteen vil gerne staa i Forbindelse med saadanne. Lad dette Hjertelag slaa ud i Handling. Vi er rede baade til at lytte til Raad og Vejledning, besvare Spørgsmaal, men ogsaa til at modtage Gaver. Vi kan saa meget lettere appellere til eder, da vi gør det i de Børns Navn, som staar udén Hjem og Beskyttelse. Skænk denne Sag ogsaa en kær Tanke nu gennem Juletiden.

N. P. J. Nielsen,
Ferndale, Calif.

Julehilsen og Julegaver
— til —
Samfundsbørnene.

Atter er den store Julefest for Døren. Den Fest, der, som ingen anden, har paatrykt sit Mærke paa hele Kristenheden lige fra Børnene til den graanende Alderdom.

Julefesten er i Særdeleshed Mindefesten om Faderens „uudsigelige Gave" til den faldne og fortabte Verden: Jesus Kristus.

Julefesten! ja, hvad vilde Verden være uden Jesus — han i hvem alle Visdommens og Kundskabens Skatte er skjulte og i hvem al Guddommens Fylde bor legemligen.

Julefesten er den største Aabenbarelse af de gamle velsignede Ord: „Saa elskede Gud Verden, at han har givet sin Søn, den enbaarne paa det at hver den, der tror paa ham ikke skal fortabes, men have det evige Liv."

Julefesten er Lysets Fest. Ikke alene begynder det i Juletiden at gry ad en længere Dag — ad mere Lys derude i Naturens og Vinterens Verden; nej, men i ganske særlig Grad grøde det hin første Julenat med Lyset fra det høje — „Verdens Lys," idet Jesus fødtes, som Jomfrusønnen og Guds-Sønnen — Israels Herlighed og Hedningernes Lys.

De tykke og tunge Skyer, der hang over den faldne Verden, nemlig: Syndens, Dødens, Sorgenes og Lidelsernes Skyer, de maatte sprædes for den herlige Soleopgang over Jorden.

O, du velsignede Retfærdigheds Sol under hvis Vingers Skygge der er Lægedom for den syge Menneskehed og det slangebidte Menneskehjerte!

O, du dejlige Jul med de mægtige Budskaber:

Frygt ikke —
En stor Glæde —
For alt Folket —
Eder er idag en Frelser født! —

O, du skønne Jul med de liflige Toner:

Ære være Gud i det høje —
Fred paa Jorden —
I Mennesker Velbehag!

Dette som Julehilsen

Men Julefesten er ikke alene de glade Budskaber og Tonernes Tid, den er ogsaa — Gavernes Tid. Ja, vi kunde næsten sige: Hvad vilde Jul være uden et Udslag af Gaver, det være sig Nødsgaver, Vennegaver eller Kærlighedsgaver. Og lad mig føje til i Aar — dette Krigsrædslernes Aar, dette Nødens Aar: Det bør, Venner ud over hele Linien, være et i særlig Grad, Gavernes Aar.

Men lad mig saa sluttelig sige: glem endelig ikke vore — fattige Samfundsbørn: Skolemissionen eller Samfundsskolen i Blair, Nebr. — Indremissionen — Indianermissionen — Japanmissionen — Utahmissionen — Børnehjemmene — Eben-Ezer — Nazareth, eller Alderdomshjemmet i Brush, Colo.

Alle Samfundsbørnene er fattige og trænge til en god Gave. Naar I nu, Venner, uddeler Gaver baade her og der, saa glem endelig ikke Samfundsbørnene.

Send Julegaverne ver omgaaende til Samfundets Kasserer, Otto Hansen, Blair, Nebr.

Hermed Tak for 1914 og Haab om et velsignet 1915.

I broderlig Ærbødighed,
G. P. Christiansen.

En Meddelelse.

Gamle Pastor J. Pedersen, der har været Præst her i Amerika i henved 40 Aar, og som nu bor i Roskilde, Danmark, har været farlig syg og maatte undergaa en Operation, med hvilken der ogsaa var Fare forbunden. Han er dog kommen lykkelig over det, men er svag fremdeles.

Grunden til, at jeg har faaet dette at vide, er, at jeg for nogen Tid siden havde skrevet til ham og bedet ham om, hvis han kunde, at udføre et Ærinde for mig derhjemme, og saa har jeg lige faaet et Brevkort fra ham med ovennævnte Meddelelse paa i alt Korthed, da han ikke magtede at skrive mere og naturligvis ikke kunde gøre, hvad jeg havde bedet ham om. Han kom dog hjem fra Hospitalet Søndagen den 22. Nov.

Om nogen ønsker at skrive til Pastor Pedersen, hvilket jeg tænker, at flere vil, saa kan jeg meddele at hans Adresse er

Hr. Pastor J. Pedersen,
10 Kundsvej, Roskilde,
Danmark, Europa.

Pastor Pedersen har gennem sin lange Virketid ved Siden af at forkynde Guds Ord og forvalte Sakramenterne skrevet en ganske stor Mængde af Artikler, der drejer sig om kirkelige Sager, og Indholdet af disse Artikler har altid været ualmindeligt godt. Han bør paaskønnes derfor, medens han lever. Hans Artikler fra Danmark, der fra Tid til anden har staaet at læse i „Danskeren", er virkelig ualmindelig gode for Folk, der ønsker at faa Rede paa Tingene, som de i Virkeligheden er.

A. J. Dahm.

Glem ikke vore Børnehjem.

Julefesten staar atter for Døren; Frelseren kommer atter til os Syndere med aandelige Gaver, der kan blive til evig Velsignelse for vore Hjerter, om vi modtager den, i Tro og Ydmyghed.

Børnehjemsbestyrelsen kommer atter med Bøn til vore Børnehjems mange Venner ud over vort store Land og beder: Glem ikke vore Børnehjem i den kommende Juletid: de trænger ikke mindst i Aar til en god Julegave, for at de fader- og moderløse smaa intet skal mangle. Paa Børnehjemsbestyrelsens Vegne,

J. Søe,

Marcus, Ja., i Decbr. 1914.

Danebo, Eugene, Oregon.

Efter en lang, tør Sommer kom de første Regndraaber i September og var velkomne.

Herude i Danebo blev der Travlhed med at faa vendt op og ned paa Stubjorden. Men Vejret var dejligt, og med Sæden, som blev lagt gik det efter Herrens Ord: „Først Græs".

Bakkerne grønnedes paa ny og hernede i Dalen er Jorden dels grøn og dels sort, efterhaanden som man har faaet eller blot pløjet. Og det lyder vel næsten som et Eventyr for „Danskeren"s Læsere i Nord og i Øst, naar dertil kan føjes, at Rosenbuske og Fordbærplanter staar i Blomster. Ja, gamle Hans Raun kan endog præstere sin Kartofler, alt saa sent som i December Maaned.

Vor danske Befolkning vokser langsomt men sikkert baade her i Kolonien og inde i selve Byen.

Vi har ogsaa faaet godt dansk Nabolskab 7 Mil nord for os, som, hvad det kirkelige angaar, betjenes herfra. Stationen hedder Meadow View; der er 9 danske Familier, som har organiseret en Menighed, og der holdes Gudstjeneste, Søndagsskole og Konfirmationsundervisning i et nyt Skolehus. Ifølge vort Samfunds Aarsberetning for 1912 faar man det Indtryk, at Pastor P. P. Thisted betjente Danskerne i Meadow View. Men man har vel nok forstaaet at læse „Oreby" i Stedet for „Ifted".

I Forbindelse med Kredsmødet i Portland, hvor vor Menighed var repræsenteret ved to Delegater foruden Præsten og en Del unge og gamle Lemmer, havde vi nogle Dages Missionsmøde Ugen efter.

Vi begyndte Tirsdag Aften med en Visitatsgudstjeneste. Pastor A. P. Hansen indledede med en kort Prædiken, hvorefter Kredsformanden talte hjertelig varmt om den ansvarsfulde, men velsignede Guds Gerning, der er betroet Præst og Menighed at varetage. Det var en velsignet Aften. Men der var vist ikke saa faa, som holdtes borte og gik Glip af Velsignelsen paa Grund af en Misforstaaelse. Thi det er da virkelig en Misforstaaelse, naar der gaas ud fra, at en Visitats er unyttig eller endog farlig, saalænge der ikke er særlige Vanskeligheder i Menigheden. Alle, som var med, er ikkert enige i, at vi siger baade Visitatoren og hans Følgesvend fra Easton Tak for, hvad de ydede os ved den Gudstjeneste.

Om Onsdag Eftermiddag talte Præsterne Olsen fra Oakland og Nielsen fra Ferndale i Meadow View, og om Torsdagen begyndte vi her og fortsatte med tre Møder den Dag og ligeledes om Fredagen og om Søndagen. Hver af disse Aftener var det i den ny Kirke i Eugene, som ogsaa blev indviet om Søndag Eftermiddag.

Denne højtidelige Handling udførtes af Kredsformanden i Forening med Præsterne N. P. Nielsen, Ferndale, Cal., A. P. Hansen, Easton, Cal., N. Hansen, Los Angeles, Cal., og Stedets Præst. Pastor Boraagaard af „den danske Kirke" var ogsaa til Stede, og Pastor Rogn af „den forenede norske Kirke" var indbudt, men forhindret. „Emaus" Kirken, som blev dens Navn, er bygget af vort danske Folk her for det meste af Medlemmer i Bethesda Menighed, og den ejes af denne Menighed. John Robinson foretog Byggearbejdet sammen med Mr. Hammerikken og Mr. Roks. Brødrene Ove udførte Malerarbejdet. Alt Inventarium er Gaver fra enkelte.

Affredsmødet om Søndag Aften blev altsaa i den nyindviede Kirke, hvor alle Præsterne talte et Guds Ord.

Det var i Sandhed gode Dage. Gud skal have mange Tak for dem; thi det var hans Velsignelse I, hans Tjenere, kom til os med. Men I skal ellers have mange Tak, fordi I gik ind paa dette Ekstraarbejde. Gud forsikrer os jo i sit Ord, at just det aandelige Arbejde ogsaa er sin Løn værd; og naar I saa gav os en Uges Arbejde blot for Føden, da maa vi vel have Grund til Tak. Her er saa en hjertelig Tak fra en, som var glad ved, at I kom, og som ikke har hørt andet, end at alle var det.

Men hvad skal vi saa have, som lades tilbage, og som havde stræbt med at faa rejst et nyt Hus til Guds Ære og med at faa sat det gamle i Stand til den omtalte Højtid? Thi dette var bestandig, hvad vi saa hen til: Det maa gøres og være færdig til Kreds- og Missionsmøde. Jo, vi skal have den Glæde og Nytte, at vi nu kan samles i vor fornyede Bethesda-Kirke og i vor ny Emaus-Kirke Søndag efter Søndag om det bedste, der findes paa Jord, saa vi